

Lyckans barn

En tänkt historia

Christina Carling

1799 Skåne, Vanås

Vanås slott

LILLE Hans kände sig ensam och rädd. Han satt i sin barnkammare och väntade på en överraskning. Han hade just fyllt sex år och fått en vacker gunghäst med riktig tagelsvans. Sliten var den för den hade använts av många före honom far, farfar och farfarsfar. Dess-

värre hade han inte mor kvar i livet. Far fanns, fast han var alltid borta på annat håll, upptagen av viktigare saker. Det var hans barnsköterska Alma som sett till att han fick en födelsedagstårta. Väntade han bara lugnt och stilla i sitt rum skulle överraskningen komma. Nu knackade det på

dörren. In steg Alma. Med sig hade hon en leende, svartklädd herre med en lustig hatt på huvudet.

– Det här är Abbé Mongez. Han har kommit för att lära dig franska. Alma lämnade rummet. Den svartklädde steg fram till Hans, såg honom djupt i ögonen, pekade på sig själv och sa:

– Moi, je suis Monsieur Mongez, et vous?

Något förbryllad sa Hans efter en stund:

– Moi, Hans Wachtmeister. M. Mongez log och upprepade vad han sagt om sig själv tills Hans sa:

– Moi, je suis Hans Wachtmeister.

Så började en bekantskap som lyste upp pojkens liv. Han började längta efter M. Mongezs besök. Världen utanför barnkammaren öppnades upp för honom och han kom att älska det franska språket. Borta var känslan av ängslan och ensamhet.

1828 Blekinge, Johannishus

Johannishus

KYLAN SLOG EMOT Carin Gustafsdotter när hon stängde dörren till torpet. Det var natt och en svidande marsvind fick henne att rysa. Tryckt intill sig bar hon sin nyfödde son, ett väl inslaget bylte. Månljuset vägledde

henne, när hon med snabba steg gav sig av i riktning mot herrgården. Det var störst i Blekinge och påminde snarare om ett mindre franskt slott än om de bastanta tegelborgarna i trakten. Grevinnan på gården hade blivit änka kort före födseln av

sitt barn, en flicka, som fötts postumt. Det innebar komplikationer, eftersom godset, ett fideikommiss, endast kunde ärvas på manssidan.

En fråga från inspektorn på godset hade försatt Carin och hennes man Jöns i bryderi. Kunde de utväxla deras nyfödde son mot grevinnans nyfödda dotter? Inspektorn hade försäkrat dem att de inte skulle gå lottlösa vid bytet. Föräldrarna förstod att svaret på förslaget från överheten endast kunde bli ett ja. Carin valde att själv överlämna sonen till grevinnan.

Spången över Listerbyån kunde vara

hal. Carin saktade på stegen och följde sen den långa grusgången i slottsallén med de knotiga ekarna. Det var inte många ärenden hon haft till herrgården under sina tjugo år i socknen. 1700-talsbyggnaden växte inför hennes blick, först som en skymt sen i sin helhet i månskenet, ståtlig och skrämmande. Där skulle sonen växa upp. Vid slottsgrindarna väntade inspektorn, öppnade dem och den tunga ekporten till slottet. Carin visades in i hallen, där en amma väntade. Carin kramade bytet och överlämnade sonen. Flickan kommer att överlämnas till er senare viskade inspektorn.